

[Arns Bjerregaard.]

en retfærdigere ligning end den, vi har i øjeblikket. Dette er kun et ganske lille stykke af vejen.

Den eneste måde, hr. Glistrup kan undgå det på, det giver jeg ham ret i på ny, er, hvis man kan få flertal for at ophæve indkomstbeskatningen, så har vi løst disse problemer. Men skal vi have retfærdighed, så kan vi ikke løse dem på anden måde end ved at have en ordentlig skattekontrol.

Wilhelm (VS):

Jeg synes, det er interessant, og det skal konstateres, at hr. Stetter siger, at han tiltror de ansvarlige myndigheder i bankerne, at de ville snyde skattevæsenet med hensyn til de oplysninger, som skattevæsenet beder om. Det er det eneste reelle indhold i hr. Stetters indvendinger. For hvordan forholder det sig? Det forholder sig sådan, at hele bemyndigelsen til at hente disse oplysninger — også til krydsrevisioner, også til den såkaldte stikprøvemæssige skattekontrol, også på unavngivne personer, også efter en eller anden formel, der hedder samtlige tømmestremestre, samtlige overlæger eller noget lignende — den findes jo allerede. Der er intet nyt i det. Den findes, og det var den, vi spurgte om i spørgsmål nr. 2: hvor tit er den overhovedet blevet brugt? Det er det sidste punkt i den nuværende § 8 C, stk. 2, som lyder:

„For så vidt angår ikke navngivne, kan der efter ligningsrådets bestemmelse kræves oplysning om indestående eller forvaltede midler og disses afkastning med angivelse af ejerens, eventuelt tillige den dispositionsberettigedes, navn og bopæl.“

Der er altså ikke noget principielt nyt, overhovedet ikke. Der er noget rent praktisk nyt, men kun under den forudsætning, at man regner med, at de myndigheder i institutterne, som skulle give skattevæsenet disse oplysninger på anfordring, ville snyde. Det er også, for at sige det ligeud, den eneste grund til, at det her er foreslået. Det er jo det, der ligger i det. Det får man ikke skatteministeren til at sige, selvfølgelig ikke, han skal ikke have noget af at genere pengeinstitutterne, men det er det eneste, der ligger i det. Det er den reelle begrundelse, og den er ikke grebet ud af luften, for det er jo erfaringerne fra de lande, hvor man har forsøgt

sig lidt med krydsrevision, hvor man har forsøgt sig lidt med at bede pengeinstitutterne om oplysninger, hvad man ikke har gjort herhjemme. Som vi fik at vide før, er der ét eneste eksempel. Jeg kom til at sige, at det var for ca. 15 år siden. Jeg takker hr. Glistrup — og skal give oplysningen videre — fordi han rettede mig på vej ned, han kender selvfølgelig den historie meget mere på fingrene, end jeg gør. Jeg kom til at sige for ca. 15 år siden; hr. Glistrup rettede det til, at det var for 18 år siden med Kreditbankens likvidation. Det er det eneste eksempel, vi har, men bemyndigelsen er der, den er bare aldrig blevet brugt.

I andre lande, hvor man har brugt de tilsvarende bemyndigelser, f. eks. Norge og Sverige, har man jo erfaringer for, at pengeinstitutterne snyder på vægten. Når man spørger efter én kategori, så kender de godt deres klienter og ved, hvem der kan komme i klemme, og så siger de uha, så registrerer vi ikke Pedersen som tømmerehandler, så registrerer vi ham som det andet, han kan tillade sig at kalde sig. Eller vi registrerer ham nu ikke på firmanavnet, men på personnavnet. Det er jo det, der foregår. Hele hr. Stetters indvending bygger i virkeligheden på dette. Hvis der skulle være noget principielt nyt i det her, ja, så er det baseret på, at han tiltror disse pengeinstitutmyndigheder, at de ville benytte sig af den slags kneb, for det er det eneste nye, der i realiteten ligger i det, at skattevæsenets folk kan gå med ned og kigge efter, hvad der står rent faktisk på de konti.

En bemærkning til til hr. Stetter. Han sagde, at der var jo eksempler på, at oplysninger til skattevæsenet var gået videre til pressen og til offentligheden til ubodelig skade for de pågældende virksomheder. At nogle oplysninger er til ubodelig skade for nogle virksomheder, kan jeg ikke se i sig selv skulle være en begrundelse for, at oplysningerne ikke kom frem. Spørgsmålet må vel være: har de været til ubodelig skade for nogen som helst andre end de pågældende virksomheder? Når hr. Stetter som en argumentation imod skattekontrollen nævner, at der har været oplysninger, som er gået videre til offentligheden, og som har været til ubodelig skade for virksomhederne, så synes jeg, han burde komme med nogle konkrete eksempler, så folk har lejlighed til